

[Albrechtsen]

Der henvises til oplysningerne i Information den 17. januar 1987.

Svar (13/2 87):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg henviser til min besvarelse af spørgsmål S 625 af 5. februar 1987.

Spm. nr. S 627

Til *justitsministeren* (5/2 87) af:

Pia Kjærsgaard (FP):

»Er ministeren enig med spørgeren i, at der bør ændres ved straffeloven, der accepterer forskellige strafafsoningstider for f.eks. volds- og morddømte, afhængig af om den dømte dømmes til behandling på hospital og dermed overlades til en tidsbestemt straf fastsat af lægerne, eller om der f.eks. idømmes tidsbestemt fængselsstraf?«

Begrundelse

En morder er netop blevet lukket ud, få år efter at han havde myrdet en ung pige. Hans hurtige frihed skyldes lægerne, der på rekordtid må have fået gjort morderen rask, hvilket naturligvis vil få mange til at undre sig over vores retssystem. Efter spørgerens mening bør der foreligge en minimumsperiode, der skal afsones enten på behandlingsstedet eller i fængsel, eller en kombination af begge dele. Systemet har en klar brist, når strafafsoning gøres afhængig af personer uden for systemet. Strafferammens minimum bør være ufravigelig, og finder en læge den dømte rask inden for denne tidsmæssige minimumsramme, bør resten afsones i fængsel under overvågning. En ny retssag kan eventuelt tage sagen op til fornyet behandling, inden der endeligt tages stilling til, om der kan blive tale om løsladelse eller ej. En løsladelse i disse sager på grundlag af en lægeerklæring er uacceptabel for retsopfattelsen.

Svar (13/2 87):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Det er et internationalt anerkendt og helt fundamentalt princip i strafferetten, at personer, der i gerningsøjeblikket er utilregnelige på grund af en indgribende psykisk afvigelse, såsom sindssyge, ikke bør straffes.

Hvis en tiltalt på grund af utilregnelighed frifindes for straf i medfør af straffelovens § 16, kan retten i medfør af § 68 træffe bestemmelse om anvendelse af andre foranstaltninger, der findes formålstjenlige for at forebygge yderligere lovovertrædelser. Som foranstaltningsformer efter § 68, der anvendes over for sindssyge lovovertrædere, kan som eksempler nævnes dom til psykiatrisk behandling, dom til anbringelse i psykiatrisk sygehus og som den mest indgribende foranstaltning dom til anbringelse i sikringsanstalten ved amthospitalet i Nykøbing Sjælland. Er betingelserne efter § 70 opfyldt, er der endvidere mulighed for at idømme forvaring

Foranstaltningerne er tidsbestemte, og ændring eller ophævelse kan kun bestemmes af retten efter straffelovens § 72. Lægelige udtalelser om domfældtes tilstand og recidivrisiko kan være vejledende, men er ikke bindende for retten. Også proportionalitetshensyn, herunder hensynet til borgernes retsskyttelse, indgår i afgørelsen.

De gældende regler i straffeloven om foranstaltninger over for psykisk afvigende lovovertrædere er resultatet af grundige drøftelser i Folketinget i årene 1973–1975. De bygger på straffelovrådets omfattende betænkning nr. 667/1972.

Det bør efter min opfattelse fastholdes som et rigtigt princip, at utilregnelige personer ikke bør straffes, men at de i stedet dømmes til behandling eller en sikrende foranstaltning. Hensynet til retssikkerheden – både i forhold til den dømte og i forhold til samfundet – tilgodeses ved reglerne i § 72, hvor efter kompetencen til at ændre eller ophæve idømte foranstaltninger er henlagt til retten, og hvor det afgørende er, hvad der anses formålstjenligt med henblik på at forebygge yderligere lovovertrædelser.

Jeg kan oplyse, at byrettens afgørelse i den konkrete sag, som der henvises til i begrundelsen for spørgsmålet, er påkæret til landsretten. Såfremt jeg tog nærmere stilling til det spørgsmål, der er rejst, kunne det opfattes som en indblanding i domstolens behandling af den konkrete sag. Jeg finder det derfor rigtigst at undlade at kommentere det principielle spørgsmål nærmere på nuværende tidspunkt.

Spm. nr. S 629